

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

**(Виступ на урочистому зібранні на честь
25-ї річниці Державної установи “Національний
науковий центр радіаційної медицини НАМН України”
21 листопада 2011 р.)**

Минуло понад двадцять років після Чорнобильської катастрофи та створення Центру. Складним було формування нашого колективу, в якому при дисципліні і дуже чіткій організації праці, та ще й в жорстких умовах державної таємниці створювався робочий клімат. Незмінним був зв'язок теорії з практикою, що сприяло успішно справлятися з незліченними труднощами, що супроводжували становлення нашого колективу.

Ми пройшли нелегкий шлях від накопичення необхідних знань до різноманітного втілення науково-практичних рекомендацій. Всі ці роки вчені та лікарі, чия участь сприяла розвитку радіаційної медицини, безсумнівно, сприяли поступовому оздоровленню постраждалих.

Сьогодні знаходить пояснення і підтвердження наших уявлень про основні події після Чорнобильської катастрофи, що відбувалися в нашій країні і людях, які зазнали на собі причетність до подвигу і тривогу, вдячність тим, хто забезпечував охорону здоров'я чорнобильців та населення.

Медицина Центру завжди була поруч зі своїми пацієнтами, розділяючи радість відновлення їх здоров'я. Вважаю, що ми, безумовно, зуміли мінімізувати деякі людські втрати, які супроводжували Чорнобильську катастрофу. Правда розповідь про пройдений нами шлях висвітлює більш повно складний ланцюг подій, віддає належне лікарям і вченим, допомагає критично оцінити широко представлену міфологію про Чорнобильську катастрофу.

Відбитки моїх особистих спогадів і безпосередньої участі, безумовно, вносять певний суб'єктивізм в оцінку значущості людей і подій. Нехай про все скажуть віддалені від часу, від подій та їх учасників наші нащадки.

Будучи учасником становлення нашого Центру, для якого ще не настала пора відстороненості і деякої байдужості, я і сьогодні хвилююся за долю нашого Центру і його персоналу. Мені хочеться передати поколінням медиків, що слідують за нами, живий вогонь того, що пере-